

Chương 91

Langdon và Vittoria lao vào thánh đường Santa Maria Della Vittoria, cánh cổng bằng gỗ bị khoá. Vittoria rút khẩu súng bán tự động mà Olivetti đưa cho, và bắn ba phát vào cái then gỗ, cánh cổng bật mở.

Không có phòng chờ, nên toàn cảnh thánh đường lập tức hiện ra sau khi hai người mở tung cửa chính. Cảnh tượng bên trong thật bất ngờ và kỳ dị, đến nỗi Langdon phải nhắm mắt vào rồi lại mở mắt ra trong giây lát, để cho trí não có thời gian xử lý những hình ảnh vừa trông thấy.

Thánh đường này được trang trí theo trường phái ba-rôc, rất cầu kỳ... với bàn thờ chúa dát vàng. Ngay giữa thánh đường, thẳng mái vòm xuống, một đồng ghê bằng bị xếp chồng lên nhau cao ngất ngưỡng đang cháy rừng rực như một giàn thiêu. Lửa bốc cao gần lên tới tận mái vòm. Langdon đưa mắt nhìn theo ngọn lửa, và anh trông thấy cảnh tượng khủng khiếp nhất.

Tít trên cao, những sợi dây cáp được kéo ra từ hai bên trần nhà, chúng vốn được dùng để lắc bình hương trên đầu những người đến đây hành lễ. Tuy nhiên, lúc này chẳng thấy có bình hương nào. Và cũng chẳng lắc lư. Những sợi dây lúc này đã được dùng với một mục đích khác...

Có một người bị treo trên đó. Quần áo bị lột sạch. Cổ tay và cổ chân bị buộc vào các đầu dây và bị kéo căng đến mức gần như sắp rách ra. Hai cánh tay bị kéo đang sang hai bên như thể bị đóng đinh vào một cây thập giá vô hình đang đu đưa trong chính ngôi nhà của Chúa.

Ngước nhìn lên, Langdon chờ người. Sau thoáng chốc, anh lại phát hiện thêm một chi tiết nữa. Người này vẫn còn sống, và đang ngóc đầu lên. Đôi mắt đờ đẫn hướng thẳng vào Langdon cầu cứu câm lặng. Trên ngực người này có một vết cháy xém. Nạn nhân đã bị đóng dấu sắt nung lên người. Không nhìn được rõ vết đóng dấu ấy, nhưng Langdon biết chắc chắn nó là cái gì. Lửa bốc cao thêm, bị lưỡi lửa tấp vào chân, ông già rùng mình và hét lên đau đớn.

Như thể vừa nhận được một sức mạnh vô hình, Langdon bắt giắc lao nhanh về phía đám cháy rừng rực. Gần đến nơi, anh hít phải lớp khói dày đặc. Còn cách ngọn lửa 3 mét, đang chạy hết tốc lực, Langdon vấp phải một bức tường nhiệt nóng ran. Da mặt đau rát, anh ngã ngửa ra sau, người đập mạnh xuống sàn lát đá hoa cương. Anh loạng choạng đứng dậy và lại lao lên phía trước, hai tay giơ thẳng ra để tự vệ.

Và Langdon tức khắc nhận ra. Ngọn lửa nóng vô cùng.

Đành phải lùi lại, anh đưa mắt nhìn bốn bức tường. Một tấm thảm thật dày, Langdon thầm nghĩ. Biết đâu có thể dập tắt ngọn lửa... Nhưng anh biết không thể tìm thấy thảm. Nhà thờ này được xây dựng theo trường phái ba-rôc, Robert a, có phải là một thánh đường kiểu Đức đâu cơ chứ! Nghĩ đi! Langdon quay lại nhìn con người khốn khổ đang bị treo trên đồng lửa.

Lửa và khói cuộn lên cao, gần đến tận mái vòm. Những sợi dây buộc cổ tay nạn nhân được dòn qua hai cái ròng rọc sát trên trần nhà, và đầu kia của hai sợi dây được cố định vào hai đầu cọc được bố trí hai bên thánh đường. Langdon đưa mắt nhìn đầu cọc. Nó khá cao nhưng nếu anh vớ được một đầu cọc và nhả cho sợi dây chùng xuống thì nạn nhân có thể tránh được ngọn lửa.

Đột nhiên, ngọn lửa bốc vụt lên, và Langdon nghe thấy tiếng kêu thét đầy đau đớn. Da chân của nạn nhân đã bắt đầu rộp. Hồng y Giáo chủ đang bị thiêu sống. Langdon chạy ngay đến bên cái cọc buộc dây.

Ở cuối thánh đường, Vittoria túm chặt lấy một cái ghế, cố lấy lại bình tĩnh. Những gì vừa trông thấy thật kinh hoàng. Cô cố gắng nhìn ra hướng khác. Phải làm gì đi chứ? Olivetti đâu rồi nhỉ? Ông ta đã trông thấy hung thủ chưa? Đã bắt được hử chưa? Cả hai đang ở chỗ nào? Vittoria định tới giúp Langdon một tay, nhưng một tiếng động khiến cô chú ý.

Đúng lúc ấy, tiếng lửa cháy lách tách bỗng dung lo hản lên, nhưng thứ tiếng động kia cũng rất rõ. Tiếng rung của kim loại. Rất gần. Tiếng rung liên hồi đó dường như vọng ra từ cuối hàng ghế, phía tay trái. Nghe như tiếng chuông điện thoại, rất gắt. Siết chặt khẩu súng, Vittoria tiến về phía cuối dãy ghế. Tiếng động ấy trở nên rõ ràng hơn. Dừng. Rồi lại rung. Lặp đi lặp lại.

Đến cuối dãy ghế, Vittoria cảm thấy tiếng động này phát ra từ trên mặt đất, đầu đó phía cuối một cái ghế băng dài. Tiếp tục tiến về phía trước, súng chĩa thẳng trước mặt, Vittoria nhận ra tay trái cô còn cầm một vật nữa - điện thoại cầm tay. Trong lúc hốt hoảng, cô quên rằng đã nhấn nút gọi tự động từ lúc ở ngoài cổng để báo động cho ông chỉ huy. Vittoria áp điện thoại vào tai.

Chuông vẫn đang đổ. Không thấy chỉ huy nghe máy. Đột nhiên, Vittoria kinh hãi nhận ra âm thanh mà cô đang nghe thấy. Run rẩy, cô gái tiến về phía trước.

Nhìn thấy hình hài bất động trên sàn, Vittoria cảm thấy đất dưới chân như sụt xuống. Không thấy vết máu chảy. Không có vết tích của ấu dả. Chỉ duy nhất cái đầu của ông chỉ huy... bị vặn ngược ra sau, 180 độ, thật đáng sợ. Vittoria cố gạt khỏi tam trí hình ảnh người cha của cô nằm chết sóng soài trên sàn nhà.

Chiếc máy bộ đàm giắt ở thắt lưng của Olivetti đang nằm lên sàn đá. Vittoria tắt điện thoại trên tay, máy bộ đàm cũng lập tức ngừng đổ chuông. Trong yên

tĩnh, Vittoria nghe thấy một âm thanh khác nữa. Tiếng thở, trong bóng tối, ngay sau lưng.

Cô gái lập tức xoay người lại, giương súng lên, nhưng đã quá muộn. Hung thủ đập mạnh khuỷu tay vào gáy cô gái, và Vittoria bị một luồng nhiệt truyền thẳng từ đỉnh đầu đến tận bàn chân.

- Giờ thì cô em là của ta. - Một giọng nói cất lên.

Sau đó chỉ còn một màn đêm thăm thẳm.

Sát bức tường đối diện, trong giáo đường, Langdon đang cố giữ thăng bằng trên lưng dựa của một cái ghế băng, cố vươn lên để với chiếc cộc. Cái cộc vẫn cao hơn đầu anh gần 2 mét. Trong các nhà thờ, những cái cộc kiểu này thường được bố trí khá cao để tránh va vào đầu mọi người. Các tu sĩ vẫn thường dùng một loại thang gỗ gọi là piuòli để trèo lên chỗ cái cộc. Chắc chắn hung thủ cũng phải dùng cái thang đó để treo nạn nhân lên cao thế kia. Khi thật, cái thang đó đâu rồi nhỉ? Langdon cúi xuống, nhìn quanh. Hình như anh vừa thoáng thấy cái thang ở đâu đây. Chỗ nào cơ chứ? Sau giây lát, tim anh chùng hẳn xuống. Langdon đã nhớ ra chỗ của cái thang. Anh quay lại nhìn ngọn lửa đang bốc cao. Kia rồi, cái thang ở tít trên chóp, đang cháy rùng rục.

Tuyệt vọng, Langdon đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt quan sát khắp nhà thờ, hi vọng tìm được cái gì để với đến cái cộc. Lúc này, anh mới chợt nhận ra.

Vittoria đâu mất rồi? Chẳng thấy cô đâu cả. Hay Vittoria đi gọi người tới giúp? Langdon gọi tên cô gái thật to. Không có tiếng đáp lại. Còn Olivetti đâu?

Có một tiếng rú đau đớn trên cao, và Langdon biết anh chẳng còn kịp làm gì được nữa. Ngược nhìn lên, anh thấy nạn nhân đang bị thiêu sống từ từ. Và anh chỉ còn nghĩ ra được một thứ.

Nước. Thật nhiều nước để dập lửa. Ít ra thì cũng không cho nó bốc cao thêm nữa.

- Khi thật, mình phải đi lấy nước! - Langdon kêu to.

- Cái đó để sau! - Một giọng nói cất lên từ cuối thánh đường.

Langdon quay lại, và suýt nữa ngã nhào.

Một gã đàn ông đen đúa như quỷ đang thẳng tiến tới chỗ anh.

Trong ánh lửa bập bùng, Langdon đã kịp trông thấy cặp mắt trắng dã của hắn. Và khẩu súng hắn đang cầm trên tay chính là khẩu súng ban nãy còn ở trong túi áo của anh... khẩu súng mà Vittoria đã cầm.

Một loạt những cảm giác kinh hãi đồng thời dâng lên trong anh. Sợ hãi và lo lắng cho Vittoria. Đồ thú vật kia đã làm gì cô gái? Vittoria có bị đau không? Hay còn tồi tệ hơn thế. Cùng lúc ấy vị Hồng y đang bị treo trên cao cũng kêu thét lên. Ông ấy chết mất. Nhưng không thể làm gì vào lúc này. Rồi trông thấy hung thủ đang giương súng nhắm vào ngực mình, Langdon lại thấy lo sợ cho bản thân. Đúng lúc viên đạn bay ra khỏi nòng, theo bản năng, Langdon nhảy xuống khỏi lưng ghế, đang tay lao thẳng xuống dây ghế băng trước mặt.

Ngã vào đồng ghế, Langdon bị va mạnh, rồi ngã nhào xuống mặt sàn. Sàn đá cứng như thép. Tiếng bước chân đang tiến lại từ bên phải. Langdon quay người về phía trước, lồm cồm bò dưới những chiếc ghế băng để chạy trốn.

Bị treo ngược trên cao, Hồng y Guidera đang trải qua những giây phút đau đớn cuối cùng. Nhìn xuống, Đức cha thấy da chân mình đã rộp hẳn lên và bắt đầu bong rời ra. Ta đang ở trong địa ngục, Hồng y thầm nghĩ. Chúa ơi, sao Người lại đọa đày con thế này?

Hồng y biết mình đang ở trong địa ngục, vì ngài đang nhìn dấu sắt nung trên ngực ngược từ dưới lên... ấy thế mà thật kỳ dị, nó có ý nghĩa rất rõ ràng.